

PODSUMOWANIE ETAP KONTYNENTALNY SYNOD CYFROWY

The
Church
is listening

30 MARCA
2023

Streszczenie

WSTĘP

- a) Pamiętanie
- b) Słowo nas inspiruje
- c) Od słuchania do rozeznania
- d) Podstawowe pytanie
- e) Struktura Dokumentu

ARGUMENTY

1. Wybór dla młodzieży, osób niepełnosprawnych i obrona życia
2. Słuchanie tych, którzy czują się opuszczeni i wykluczeni
3. Misja Kościoła we współczesnym świecie
4. Idziemy razem
5. Konteksty kulturowe, kultury, religie i dialog.
6. Poza klerykalizmem
7. Ponowne przemyślenie udziału kobiet
8. Charyzmaty, powołania i posługi
9. Struktury i instytucje
10. Formacja i duchowość
11. Życie synodalne i liturgia

WKŁAD ODLEGŁYCH

wizja

- b) Synteza

WKŁAD ANALIZY ILOŚCIOWEJ

WNIOSKI

ZAŁĄCZNIK

SYNOD CYFROWY

WSTĘP

„Poszerz przestrzeń swojego namiotu, rozłóż bez lęku markizy, wbij paliki i przedłuż sznury, bo rozciągniesz się na prawo i na lewo, a potomkowie twoi odziedziczą narody i zaludnią opuszczone miasta”. (Iz.54, 2-3)

a) Pamiętanie

Geneza: Proces synodalny zwołany przez Papieża w celu rozeznania tematu „Ku Kościołowi synodalnemu” rzucił również wyzwanie światu cyfrowemu, i tak narodziła się inicjatywa „Kościół cię słucha”, pod hasłami Franciszka: „Kościół, który idzie dalej”, „docierając do egzystencjalnych peryferii” i „wołę Kościół poturbowany, zraniony i brudny, ponieważ wyszedł na ulice, niż Kościół, który jest chory z powodu zamknięcia i kurczowego trzymania się własnego bezpieczeństwa” zabranie Synodu w przestrzeń cyfrową i kulturę, z misją, aby nikt nie był wykluczony.

Sekretariat Generalny z zadowoleniem przyjął tę inicjatywę. Od tego momentu w różnych diecezjach świata trwały prace nad pierwszym etapem Synodu, a cyfrowi misjonarze/ewangelizatorzy i ich wspólnoty przechodzili przez pierwsze kroki tej inicjatywy.

Wymiar: To była przełomowa i początkowa propozycja, a jednocześnie wystarczająca, ponieważ otwarcie tych drzwi pozwoliło nam zobaczyć, że to „cyfrowe miejsce” istnieje, że trzeba je zbadać i towarzyszyć. Misja w środowiskach cyfrowych zrodziła się od samego początku tej nowej kultury, w sposób naturalny i spontaniczny, z misyjnego zapału ewangelizatorów -influencerów, dzieci swoich czasów, które znajdując nowe środowiska ewangelizacji, z odwagą i kreatywnością, umieścić swoje charyzmaty, aby wprowadzić Jezusa w te nowe horyzonty i tam Go znaleźć.

Specyfika: Oryginalność propozycji zorganizowania Synodu w „środowiskach cyfrowych” nie polegała na wykorzystaniu narzędzi, ale na docenieniu przestrzeni cyfrowej jako „miejsca”, w którym ludzie naturalnie i właściwie zamieszkiwali, patrząc na ich rzeczywistość z własnej kultury. Nie zawsze osobiście uczestniczą w życiu instytucjonalnym Kościoła.

Zasięg: Wychodząc na peryferie egzystencjalne w przestrzeniach cyfrowych, spotkaliśmy ludzi poszukujących i innych rannych. W świecie cyfrowym otwierają się drogi duszpasterstwa misyjnego, które chce dotrzeć do wszystkich i dotrzeć do wszystkich. Ta rzeczywistość trwa w ludzie Bożym, nawet przed formami instytucjonalnymi, i jest weryfikowana w powołaniu i pilnej potrzebie dotarcia do ostatnich, tych, którzy szukają, którzy potrzebują Bożej czułości.

Zakończenie pierwszego etapu: Kościół towarzyszy ludzkości (GS1), aby służyć mężczyznom i kobietom, odkrywa rannych na poboczu drogi, aby im pokazać i ofiarować im Jezusa, Miłosierne Oblicze Ojca. Podczas pierwszego etapu Synodu ta wspólnota cyfrowych ewangelizatorów i ich wspólnoty doświadczyły siebie jako Kościół, który wychodzi, Kościół, który słucha, Kościół samarytański.

b) Słowo nas inspiruje

Dokument roboczy Synodu zawiera obraz namiotu, którym rozpoczyna się rozdział 54 Księgi Izajasza. Przynosi nam obietnicę Boga, która staje się powołaniem dla Jego ludu i Jego Kościoła: „Poszerz przestrzeń swego namiotu” (Iz 54, 2). Wygnanie pomogło Izraelowi otwarcie żyć wiarą. Tam wiedział, jak być sam na sam z Bogiem i całym sercem Go kochać. Tam przeżyli doświadczenie Exodusu, Boga, który płonął, nie spalając się. Tam żył wiarą bez strachu. Mały płomień, który gasł przy najlżejszym podmuchu wiatru. Wielki ogień, im więcej wiatru, tym bardziej się paliło. To, co niezrozumiałe, stało się rzeczywistością dzięki wierze w Boga, który spełnia swoje obietnice.

Dziś obietnica nadal obowiązuje i została ponownie zweryfikowana na drugim etapie Synodu. Ci zdystansowani, obojętni, ci, którzy nigdy nie słyszeli Zwiastowania, ci, którzy myślą inaczej, ci, którzy nauczyli się żyć bez wiary w pogodnej a-religijności... Wielu jest wędrujących po wygnaniu, które nie ma granic geograficznych. Na wygnaniu dom jest daleko, zamazany, zapomniany, a nawet nieznan. W drodze powrotnej trzeba ją odkryć na nowo.

Kto będzie mógł odkryć ten odnowiony Kościół? Poszukiwacze, pionierzy, wędrowcy, ci, którzy nie stoją w miejscu? Będą mogli odkryć ten Kościół, który nie stoi w miejscu, który jest w ruchu, który przypomina szpital polowy, Kościół samarytański pośród ludzkości. Wielu z tych poszukiwaczy wyruszyło jakiś czas temu w cyfrowy świat. Dziś wraz z całym Kościołem idą drogą synodalną.

To doświadczenie jest dla nich żywotnym i potężnym narzędziem, które pozwoliło im wsłuchać się w krzyki bólu i samotności tych, którzy zamieszkują „kontynent cyfrowy”. Są to misjonarze/ewangelizatorzy, którzy na tym drugim etapie Synodu mogli rozpoznać potrzeby kryjące się za tymi wołaniami. Są jak „pionierzy” Kościoła w nieustannej reformie, znaki Kościoła, który jest w drodze do słuchania. Przestrzeń cyfrowa zbliża nas do tych, którzy myślą inaczej, do tych, którzy są inni... Wchodzą jednocześnie do naszego domu, nieustannie zapraszając nas do gościnności i rozeznania. Przestrzeń cyfrowa znacząco przyczynia się do komunii i przekracza „granice”. Obecny tam Kościół jest otwarty dla wszystkich.

Synod, pomyślany jako powrót z wygnania, odnosi się do podwójnego wymiaru synodalności: wspólnego kroczenia jako lud ochrzczonych i towarzyszenia całej ludzkości, której służą jest Kościół, ku pełni królestwa Bożego. Idąc za papieżem Franciszkiem, możemy stwierdzić: „Mam dogmatyczną pewność: Bóg jest obecny w życiu każdego człowieka”^{iv}. Dlatego Kościół synodalny jest nie tylko Kościołem, który potrafi przyjąć, ale także Kościołem, który wychodzi na spotkanie i jest otwarty na powszechne braterstwo. Lud Boży, który nie zamyka się w sobie, ale w oparciu o kryteria inkulturacji i międzykulturowości prowadzi dialog z rozmówcami pluralistycznego świata. Mówiąc słowami Papieża, chodzi o „Kościół związany z małuczkami, z małymi, z problemami ludu, z marginalizowanymi przez kulturę marnotrawstwa”^v.

c) Od słuchania do rozeznania.

Proces rozeznawania Fazy II został przeprowadzony z Influencerami/misjonarzami cyfrowymi, którzy uczestniczyli w pierwszym etapie synodalnym (słuchanie), który miał charakter eksperymentalny, docierając w sumie do 250 osób z różnych kultur, krajów i języków. Warto zauważyć, że doświadczenie to powtórzyło się, docierając do 30% uczestników niewierzących lub oddalonych od Kościoła. Obecnie do projektu dołączyło ponad 850 influencerów/misjonarzy/cyfrowych ewangelizatorów. Ta pierwotna grupa została podzielona na 12 wspólnot. Te z kolei zostały podzielone wewnętrznie na małe wspólnoty rozeznania liczące około 12 osób ze sponsorem, którzy spotykali się synchronicznie i asynchronicznie, osobiście i online.

W tym drugim etapie Sekretariat Generalny Synodu zaproponował również wysłanie delegatów na kontynentalne zgromadzenia synodalne. Można było dotrzeć do zgromadzeń w Afryce, Azji, Europie i Ameryce. Uczestniczyło w nim czternastu cyfrowych misjonarzy/ewangelizatorów, którzy przedstawili projekt „The

Kościół was słucha"; a ewangelizatorzy/misjonarze sami przeprowadzili proces duchowej rozmowy.

Zakończyło się Digital Assembly. Tutaj animatorzy z każdej wspólnoty podzielili się tym, nad czym pracowali metodą „rozmowy duchowej”, zgodnie z tą samą metodologią spotkań kontynentalnych.

Rozeznanie, które jest otwarciem na Głos Boga i wzajemnym słuchaniem tych, którzy uczestniczą w drodze synodalnej, jest darem Ducha i dynamizmem poszukiwania obecności Pana, który w drodze synodalnej jako szczerzy i posłuszny proces wspólnotowy, pozwala nam rozpoznać Boży plan, a tym samym odkryć opcje i priorytety. We wspólnotach zgromadzonych w przestrzeni cyfrowej, podobnie jak we wspólnotach osobistych, rozwija się komunია, miejsce rozeznania.

W drugiej fazie Synodu przeszliśmy od pierwszego słuchania do dzielenia linii i horyzontów, to znaczy do słuchania-rozeznawania. Przestrzeń cyfrowa rozciąga się daleko na niezrozumiały dystans i paradoksalnie prowokuje do spotkań i powrotów.

Z Bożą pomocą we wspólnotach, które zamieszkują środowiska cyfrowe, obserwujemy, że ułatwia się bliskość, aby przezwyciężyć odległości, umożliwiając wspólnotowe rozeznanie .

W tym cyfrowym procesie, jak to miało miejsce w przypadku Zgromadzeń Kontynentalnych, stało się jasne, że nie ma tematu, o którym nie można mówić, o którym nie można rozmawiać. Dlatego ten Synod, dzieło Ducha, daje Kościołowi możliwość rozpoznania się w środowiskach cyfrowych i zastanowienia się nad możliwym duszpasterstwem cyfrowym, w organicznych ramach innych posług duszpasterskich. W ten sposób, idąc razem, możliwe będzie zapewnienie eklezjalnego sposobu niesienia Orędzia Jezusa na wszystkie peryferie.

d) Podstawowe pytanie

Na zakończenie tego wstępu zadaliśmy sobie pytanie: „W jaki sposób ta wspólna droga umożliwia Kościołowi głoszenie Ewangelii zgodnie z powierzoną mu misją i do jakich kroków zaprasza nas Duch, abyśmy wzrastali jako Kościół synodalny?” (DP 2. 26) (DEC 2. 105).

e) Struktura Dokumentu

Strukturę dokumentu przedstawiono w formie analizy jakościowej i ilościowej, ze wstępem i wnioskiem oraz aneksem z tabelami cyfr znaczących.

W treści dokumentu przedstawiono wkład rozeznania w każdy temat DEC.

Specjalna sekcja poświęcona jest wkładowi osób zdystansowanych i niewierzących, którzy uczestniczyli w tej fazie.

NOTATKA:

W tym dokumencie ujednoliciliśmy trzy wyrażenia: influencer, cyfrowy misjonarz i cyfrowy ewangelizator, a także pojęcia kontynent cyfrowy, kultura cyfrowa, przestrzeń cyfrowa i miejsce cyfrowe. Zostały one użyte w równoważny sposób i bez pierwszeństwa jednego nad drugim. Naszym zamiarem tutaj i ogólnie w cyfrowym procesie synodalnym nie jest ustalanie definicji, ale możliwość przeprowadzenia procesu synodalnego we współczesnej kulturze, która ma silną i ważną reprezentację cyfrową. Ponieważ cytowane terminy mają różne interpretacje w różnych kontekstach, użyliśmy ich wszystkich bez żadnych preferencji.

W syntezie używamy słów „misjonarz” i „ewangelizator”, odnosząc się do przestrzeni cyfrowej jako miejsca ewangelizacji. Pojęcie „influencera” zostało użyte przez Papieża na zakończenie Światowych Dni Młodzieży w Panamie (26.1.19). Tam odniósł się do „Maryi jako wpływowej Boga”. Przy tej samej okazji wspomniał również Księdza Bosko jako „influencera młodych”. Błogosławiony Carlo Acutis, który wyróżnił się swoją posługą ewangelizacyjną w przestrzeni cyfrowej, jest bliskim przykładem „katolickiego influencer’a”.

1. Wybór dla młodzieży, osób niepełnosprawnych i obrona życia

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty:

Przywództwo w misji: Młodzi ludzie są cyfrowymi liderami, kierując projektami ewangelizacyjnymi dla dobro wspólne, tworzenie wartościowych treści i promowanie inicjatyw misyjnych.

Zmniejszają się odległości: w cyfrowym świecie wierzący i niewierzący, wierni i księża, młodzi i starzy zbliżają się do siebie, sprzyjając większemu słuchaniu i dzieleniu się doświadczeniami.

Wrażliwość na obronę życia: Głos młodych ludzi w cyfrowym świecie jest szczególnie ważny silny w promowaniu godności osoby ludzkiej od początku do końca życia.

Głos pokrzywdzonych: Środowisko cyfrowe umożliwia ludziom, zwłaszcza tym z niepełnosprawności, mówić o swoim życiu i inspirować innych świadectwem ich przeżyczeń.

Napięcia czy rozbieżności – problemy i pytania – aspekty negatywne:

Upředzenia wobec misji cyfrowej: Młodzi ludzie czasami nie czują się wysłuchani i postrzegają swoją misję cyfrową jako powierzchowną lub nieistotną dla ewangelizacji, wielu czuje się samotnych, bez wsparcia lub wspólnoty, która wspierałaby ich w ich misji.

Bezpośrednio i cyfrowo: młodzi ludzie i osoby niepełnosprawne czują, że mogą swobodniej wnosić swoje talenty w strukturach cyfrowych niż w strukturach bezpośrednich.

Język zrozumiały: Język używany w świecie cyfrowym łatwiej łączy się z rzeczywistością młodych ludzi, którzy postrzegają język używany w parafiach i homiliach jako bardziej odległy.

Dostępność: To nie tylko kwestia oferowania przestrzeni przystosowanych dla osób niepełnosprawnych, ale także promowania udziału wszystkich w misji Kościoła. Narzędzia cyfrowe mogą sprawić, że nikt nie poczuje się wykluczony.

Zapowiedź w ponowoczesności: W obliczu zmiany epoki należy wziąć pod uwagę wrażliwość młodych ludzi, którzy jako dzieci swoich czasów odnoszą się do społeczeństwa płynnego, charakteryzującego się rosnącą fragmentacją, erozją więzi trwałości, indywidualizm i relatywizm oraz instrumentalizacja i manipulacja niektórymi ludźmi dla dobra innych.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania

Towarzystwo duszpasterskie: Aby zapewnić im odpowiednie towarzystwo, ważne jest, aby zastanowić się nad kwestiami takimi jak obrona życia, integracja, cierpienie i nierówności społeczne.

Formacja ciągła: W obliczu wyzwań, jakie kultura cyfrowa stawia przed cyfrowymi misjonarzami, aby wejść w dialog z różnymi rzeczywistościami, wyżej wymienione tematy są artykułowane w formacji ciągłej.

Słuchanie i dialog: Świat cyfrowy oferuje uprzywilejowaną przestrzeń do słuchania wołań ludu Bożego. Dlatego konieczne jest tworzenie stałych przestrzeni, w których otwarte słuchanie i szczery dialog sprzyjają nawróceniu duszpasterskiemu, które odpowiada na najpilniejsze potrzeby naszych czasów.

Udział w synodzie: Młodzi ludzie proszą o dalsze uczestnictwo i wnoszenie wkładu w procesy synodalne, aby swoim wkładem oświetlić nowe wyzwania, jakie dzisiejsza kultura stawia przed ewangelizacją nowych pokoleń.

2. Słuchanie tych, którzy czują się opuszczeni i wykluczeni

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty:

Docenianie różnorodności i dialog ekumeniczny: Podkreśla się znaczenie doceniania i przyjmowania różnorodności w społecznościach oraz pracy na rzecz integracji ludzi, niezależnie od ich orientacji seksualnej lub innych aspektów. Dialog międzyreligijny i ekumeniczny jest podkreślany jako cenna praca, która promuje synergę z odłączonymi braćmi i siostrami oraz innymi religiami w poszukiwaniu pokoju, wspólnego dobra, awansu społecznego i troski o życie.

Wychodzenie na peryferie: W refleksji podkreślono pozycję ewangelizatora cyfrowego w obliczu problemu różnorodności i wykluczenia, zwłaszcza w sytuacji peryferii, w których znajdują się opuszczeni i wykluczeni. Kościół nieustannie wspiera procesy obejmujące nowe peryferie i pracę na rzecz godności osoby we wszystkich jej wymiarach.

Charyzmat cyfrowego misjonarza: Podkreśla się jego pozytywną rolę w czasach zmian i niepewności. Kościół, wezwany do wyróżniania się swoim pełnym nadziei charyzmatem, działa w świecie oświeconym przez Ducha Świętego z powołania do otwartości i braterskiego towarzyszenia w różnorodnej, twórczej i zmieniającej się kulturze cyfrowej.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Włączenie i otwartość: chociaż Kościół stara się być blisko zepchniętych na margines, nie zawsze tak się dzieje w praktyce. Wysiłki Kościoła mające na celu pomoc biednym i zmarginalizowanym często nie prowadzą do integracji, ponieważ zmniejszają „przepaść cyfrową”. Często zdarza się, że grupy wykluczające, a społeczności cyfrowe mogą być ośrodkami, w których akceptowane są tylko określone osoby.

Dyskryminacja: Zaobserwowano, że kultura cyfrowa może być również wykluczająca i dyskryminująca, a twórcy cyfrowi wykorzystują swoją moc, aby przyćmić i zmarginalizować różne opinie. Kościół nie jest wolny od ludzi piętnujących innych i zachęcających do dyskryminacji. Ci, którzy czują się wykluczeni, chcą nie tylko być tolerowani, ale włączeni w życie Kościoła.

Włącz peryferie: Kościół musi otworzyć się na wykluczone grupy, słuchać i tworzyć przestrzenie sprzyjające włączeniu. Różnorodność nie zawsze jest częścią cyfrowej ewangelizacji. Kościół jest pytany, jak może mówić o życiu wspólnotowym, segregując tych, którzy myślą inaczej? Czasami mówi o młodych ludziach, ale nie rozmawia z młodymi ludźmi.

Priorytety - powtarzające się tematy - wezwania do działania

Kultura spotkania: Wskazuje się na znaczenie przyjęcia osób, które czują się opuszczone i wykluczone. Konieczne jest ustanowienie szczególnej opieki duszpasterskiej dla świata cyfrowego i towarzyszenie działaczom ewangelizacyjnym i ludowi Bożemu w ciągłej formacji na te tematy. Rozpowszechniajcie działania podejmowane przez Kościół w celu krzewienia kultury spotkania. Z drugiej strony dostrzegamy również potrzebę wizji duszpasterskiej poświęconej tematowi cielesności i seksualności.

Uczestnictwo i towarzyszenie: Sugeruje się promowanie cyfrowych przestrzeni uczestnictwa i towarzyszenia oraz uwidacznianie doświadczeń solidarności i gościnności, zwłaszcza dla osób, które nie mogą tego zrobić osobiście. Zaleca się nauczanie włączania poprzez świadectwo i poszukiwanie sposobów przyjęcia wszystkich ludzi z większą otwartością.

Równość i słusność: Aby odzyskać prostotę i człowieczeństwo Jezusa w traktowaniu innych. Wspierać przestrzenie dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego oraz wspólnych działań, które dążą do dobra wspólnego. Konieczne jest zrozumienie różnorodnych doświadczeń, które istnieją w społeczeństwie i w samym Kościele, aby wykazać zaangażowanie na rzecz równości i równości.

3. Misja Kościoła we współczesnym świecie

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty

Kościół w drodze: Misja Kościoła w środowiskach cyfrowych ma potencjał ewangelizacyjny dla uczniów-misjonarzy w drodze. Może dotrzeć tam do ludzi w rzeczywistości, w której się znajdują, jednak jest jeszcze wiele do zrobienia.

Wezwani do budowania mostów: sfera cyfrowa jest miejscem misji, które oferuje możliwości budowania mostów między różnymi perspektywami chrześcijańskimi i wspólnotami. Poruszeni miłością do Jezusa, jesteśmy zachęceni do wspólnej pracy nad wspólnymi sprawami, takimi jak godność ludzka, sprawiedliwość i odpowiedzialność za środowisko.

Powołani do Samarytan: Pytanie „Kto jest twoim bliźnim?” wybrzmiewa w naszej historii i w kontekście cyfrowym, dlatego wezwanie do bycia Samarytaninami, aby pocieszać i podnosić zranionych na świecie, a nie być obojętnym na rzeczywistość społeczną, musi być częścią świadectwa wiary, do którego jesteśmy wezwani oferta.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Wyzwanie związane z polaryzacją: Era cyfrowa oferuje możliwość bycia bardziej połączonym i dostępnym, aby powitać innych, ale nie zawsze jest wykorzystywana do spotkania. Do tego dochodzi działanie algorytmów internetowych, które promują polaryzację poprzez nagradzanie kontrowersji i konfliktów.

Jedność w różnorodności: w środowiskach cyfrowych trudno jest prowadzić dialog w obliczu różnorodności kultur i myśli, co sprzyja podziałom, napięciom i krytyce. Brakuje jedności i konfrontacji, które przesłaniają samo Przesłanie.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania

Duszpasterstwo: W obliczu wyzwań, jakie napotykają ewangelizatorzy cyfrowi, proponuje się stworzenie duszpasterstwa. Poprzez stałą strukturę, uznaną przez biskupów, powinna promować przestrzenie słuchania, dialogu i współpracy między cyfrowymi misjonarzami oraz zachęcać do wymiany inicjatyw misyjnych. Powinna również dysponować profesjonalnymi zasobami, w synergii z innymi instytucjami.

Formacja do misji w mediach cyfrowych: Problematyka cyfrowego kontekstu kulturowego wymaga większego zrozumienia, a co za tym idzie odpowiedniej formacji do stawienia czoła nowym formom ewangelizacji cyfrowej oraz reagowania na agresję i nienawiść w sieciach.

Towarzystwo: Być Kościołem, który towarzyszy wędrownemu Ludu Bożemu obecnemu w przestrzeniach cyfrowych, aby mógł żyć w sposób profetyczny i misyjny. Powinien zachęcać i promować różne dary i charyzmaty, które wzbudza Duch Święty, aby sprostać wyzwaniom dnia dzisiejszego. Towarzystwo, które pomaga wzrastać i rozwijać się pozytywnie, a także jest w stanie pomóc w potrzebie, słabości i błędzie.

Sieci współpracy: ważne jest, aby wyłamać się z ustalonych wcześniej form i stworzyć sieci współpracy z ludźmi, którzy mają wpływ na rzeczywistość cyfrową. W proces ten powinni zostać włączeni ci, którzy należą do innych religii lub nie wyznają wiary, ale współpracują we wspólnych sprawach na rzecz godności osoby ludzkiej.

4. Idziemy razem

Nowe lub pouczające intuicje-doświadczenia-pozytywne aspekty:

Towarzystwo cyfrowym misjonarzom: W wyniku procesu synodalnego powstało poczucie ulgi, ponieważ wielu cyfrowych misjonarzy zaczyna czuć, że im towarzyszą i są słuchani. Istotne jest, aby Kościół zwracał uwagę na świat cyfrowy i nadal tworzył przestrzeń dla cyfrowych ewangelizatorów, aby mogli się spotykać i zastanawiać nad nowymi sposobami bycia Kościołem w tej dziedzinie.

Pokonywanie dystansów: sfera cyfrowa oferuje przestrzeń dialogu umożliwiającą współpracę między chrześcijanami, wyznawcami innych religii i niewierzącymi w celu wspierania wspólnych wartości, które pozwalają nam iść razem, np. w trosce o stworzenie i promowaniu pokoju. Dialog nie oznacza jednolitości, ale umiejętność wspólnego kroczenia z poszanowaniem różnic.

Poczucie przynależności: W indywidualistycznym i dyskryminującym społeczeństwie, w którym występuje tak wiele zastraszania, przestrzeń cyfrowa oferuje możliwości tworzenia społeczności i przynależności, które mogą złagodzić sytuacje bólu i samotności.

Napięcia lub rozbieżności – problemy i pytania – aspekty negatywne:

Trudności na drodze: Kościół stoi przed szeregiem wyzwań, które utrudniają wspólne kroczenie w cyfrowym świecie. Wśród nich są kwestie, które powodują szum w tym obszarze: problem nadużyć, podziałów wewnętrznych, ataków w świecie cyfrowym, konfliktów w sieciach społecznościowych, braku przywiązania do bliźniego, relatywizmu w kulturze cyfrowej.

Wielokulturowa arena: Trzeba znaleźć miejsca spotkań, które mogą sprzyjać dialogowi, biorąc pod uwagę różne obszary relacji ze światem, z innymi religiami, między chrześcijanami, a także w naszej wierze katolickiej, aby iść razem w tej dramatycznej sytuacji na świecie.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania:

Kultura miłosierdzia: Ważne jest, aby znaleźć wspólną płaszczyznę, w której wszyscy zostaną wysłuchani, szanując różnice i unikając wspólnych napięć w sieciach. Biorąc Ewangelię za punkt wyjścia, koncentrując się na służbie miłości, która rodzi zaangażowanie i działania na rzecz tych, którzy cierpią i potrzebują.

Droga piękna: Należy korzystać z bogactw i darów, którymi dysponują ewangelizatorzy cyfrowi, aby drogą piękną, poprzez sztukę, muzykę, poezję, malarstwo, wideo itd. pokój, nadziei i życia.

Pogłębienie Magisterium: Istnieje wielka potrzeba wiedzy oraz systematycznej i stosowanej formacji na temat najnowszego Magisterium Papieskiego, które otwiera nas na perspektywę Ducha Świętego na świat i kulturę współczesną, w tym celu ważne jest wykorzystanie sił i dynamika przestrzeni cyfrowych dla oferty formatywnej.

5. Konteksty kulturowe, kultury, religie i dialog.

Nowe lub pouczające intuicje-doświadczenia-pozytywne aspekty:

Obejmowanie różnorodności: Przestrzeń cyfrowa to miejsce, w którym odzwierciedlają się różnorodne kultury i religie. Ze względu na swoją szczególną dynamikę umożliwia zarówno zachowanie tych bogactw, jak i dialog między nimi, promując relację współpracy w miłości.

Przekaz pokoleniowy: Kościół, zwiastun Ewangelii, jest wzywany przez nowe pokolenia do głoszenia jej również w kulturze cyfrowej. Z tego powodu konieczny jest głęboki dialog z ludźmi, aby zrozumieć ich smutek i obawy, ich marzenia i nadzieje.

Napięcia lub rozbieżności – problemy i pytania – aspekty negatywne:

Dialog bez przekazywania: nie chodzi tylko o komunikowanie się, ale o to, by czynić to w sposób wiarygodny i zrozumiały, ze świadectwem i językiem, który jest dla nich właściwy. W świecie cyfrowym Kościół może odgrywać ważną rolę w dialogu, pokonując negatywne uprzedzenia do słuchania dzisiejszej kultury. Niezbędne jest otwarte podejście do każdej kultury i religii oraz zrozumienie „uniwersalnego” znaczenia Kościoła, burzenia murów i budowania mostów.

Kościół „a la carte”: Istnieje kulturowe ryzyko zaprojektowania spersonalizowanego Kościoła w niektórych grupach, które nie znają podstaw wiary z powodu dużej ilości fałszywych informacji w cyfrowym świecie. Może to prowadzić do przyjęcia „dostosowanej” formy religijnej, w której Kościół traci siłę w głoszeniu i akceptuje tylko to, co odpowiada osobistym gustom.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania:

Dialog zewnętrzny: Ważna jest praca na rzecz jedności w dialogu między wierzącymi a niewierzącymi. Kościół w środowisku cyfrowym powinien dążyć do komunii jako znaku wiarygodności oraz nawiązywać otwartą komunikację i dialog z innymi kulturami i religiami.

Dialog wewnętrzny: utrzymywanie bliskiej relacji z biskupami dla misji apostoelskiej. Praca w komunii eklezjalnej z hierarchią oraz ze wszystkimi instytucjami i charyzmatami Kościoła sprawia, że ewangelizacja jest prawdziwa i owocna, dlatego konieczne jest zwiększenie towarzyszenia i orientacji duszpasterskiej cyfrowych misjonarzy.

Struktury duszpasterskie: Aby wzmocnić ewangelizację w różnych realiach świata, ewangelizatorzy potrzebują specjalistycznego i ciągłego szkolenia i towarzyszenia. Z tego powodu struktury, które tworzą i towarzyszą tym misjom, są potrzebne również w ewangelizacji cyfrowej. Pasterze muszą być także szkoleni w ewangelizacji w środowiskach cyfrowych.

6. Poza klerykalizmem

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty:

Wszyscy misjonarze: W środowisku cyfrowym misja jest wykonywana przez ochrzczonych. Uważa się, że wyznawcy nie tylko poszukują lub podążają za ewangelizatorami ze względu na ich role czy tytuły kościelne, ale raczej ze względu na inne wartości, takie jak umiejętność przekazywania przesłania, umiejętność zaspokajania potrzeb, osobiste świadectwo, spójność w dyskursie i reagowanie z bliskością. Z tego powodu klerykalizm nie wpływa tak bardzo na środowiska cyfrowe.

Naprawa wiarygodności: Działania Kościoła dotyczące wszelkiego rodzaju nadużyć wyznaczają ważny krok w procesie oczyszczenia, aby możliwy był wzrost wiarygodności, uznając godność i znaczenie wszystkich. Odbudowa zaufania jest pilną potrzebą, a w tym zakresie jest jeszcze długa droga.

Uzdrowiająca obecność: Bogactwo posług w Kościele, także w sieciach, jest naturalną drogą do przewyciężenia wszelkiej postawy klerykalistycznej i jest ewangelicznym sposobem rozdzielania darów i talentów. Życie konsekrowane i różnorodność charyzmatów świeckich przedstawiają Kościół bardziej służebny i mniej klerykalny.

Hierarchia i współodpowiedzialność: Misja współodpowiedzialna w sieciach, która daje udział i głos mężczyznom i kobietom, świeckim i konsekrowanym, młodym i niemłodym, nie traci odniesienia do pasterzy, które są cenione, gdy istnieje kapłaństwo i poświęcenie ojcowskie.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Instrumentalność przestrzeni: Nie brakuje księży, którzy korzystają z potencjału przestrzeni cyfrowych do akcentowania klerykalizmu.

Personalizm i współodpowiedzialność: W środowiskach cyfrowych istnieje napięcie podobne do tego, które występuje twarzą w twarz, gdzie czasami postać kapłana jest przeceniana i nie przyczynia się do współodpowiedzialności.

Personalizm i autoreferencyjność: W niektórych przypadkach nie ma służby dla Słowa, ale dla własnych myśli i wizji.

Tożsamość Ludu Bożego: Ważne jest, aby unikać klerykalizacji świeckich i laicyzacji duchowieństwa. Czasami świeckim ewangelizatorom cyfrowym trudno jest działać w świecie twarzą w twarz z powodu klerykalizmu. Istnieje potrzeba zastanowienia się nad tym, jak szkolić księży i biskupów, aby rozumieli nową kulturę w środowisku cyfrowym.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania

Formacja: Wśród działań uważanych za konieczne do przewyciężenia klerykalizmu jest rewizja formacji seminarzystów i duchownych, faworyzująca formację, która stymuluje pracę zespołową, współodpowiedzialność i wizję posługi kapłańskiej jako służby, a nie władzy. Tej równości sprzyja wymiana, która odbywa się w przestrzeniach cyfrowych.

Cyfrowe duszpasterstwo w komunii i uczestnictwie: Aby współpracować w przewyciężaniu klerykalizmu, należy sprzyjać wdrażaniu żywego cyfrowego duszpasterstwa, działającego w komunii z biskupami, kapłanami, zakonnikami i zakonnkami oraz świeckimi mężczyznami i kobietami.

7. Ponowne przemyślenie udziału kobiet

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty

Aktywne uczestnictwo: W przestrzeniach cyfrowych istnieje silne ewangelizacyjne świadectwo ze strony młodych kobiet, samotnych kobiet, matek, żon, zakonnice i kobiet konsekrowanych, które odzwierciedlają kobiece oblicze Kościoła poprzez poświęcenie swojego życia. Życie z powołania przynosi bogactwo ich myślenia, wizji i duchowości.

Matka Kościół: Kościół wychodzący, powołany do pójścia na peryferie geograficzne i egzystencjalne, aby pochylić się jak dobry Samarytanin w obliczu wielu cierpień, przyczynia się do zakrycia ich ran z czułością i troską. Odzwierciedla matczyną twarz poprzez wkład kobiet, w którym cyfrowe środowisko wychodzą na spotkanie ludzi, którzy czują się zdystansowani, świadcząc usługę słuchania, przyjmowania i oferowania swojej siły.

Wspólny bohater: w przestrzeni cyfrowej wszystkie głosy mają tę samą wartość i odzwierciedlają świadectwo interakcji między mężczyznami i kobietami, którzy pracują jako zespół dla Ewangelii. Liczne wspólne inicjatywy prowadzone przez kobiety na polu misyjnym można dostrzec w sferze cyfrowej.

Odnowa eklezjalna: Świadomość jednego chrztu włącza nas w Chrystusa i eklezjalną misję ewangelizacji. Udział kobiet w różnych dziedzinach odzwierciedla początek procesu odnowy w strukturach kościelnych, wnosząc to, co jest dla nich właściwe.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Komplementarność i różnorodność: uczenie się chodzenia razem bez osłabiania bogactwa różnic, przekonani, że samowystarczalność zubaża Kościół i że wspólna wizja może być adekwatną odpowiedzią na wyzwania stawiane przez dzisiejsze podzielone społeczeństwo.

Brak integracji: Kobiety nadal znajdują się na marginesie procesów rozeznawania i podejmowania decyzji. Jednak ze względu na cechy sfery cyfrowej brak włączenia nie jest tak bardzo odzwierciedlany.

Różnorodność powołań: W różnych zespołach rozeznawania temat „kapłaństwa kobiet” nie był aktualny. Podkreśla się potrzebę odnowionego zrozumienia godności kapłaństwa ochrzczonego, unikając klerikalizacji świeckich w ogóle, a w szczególności kobiet.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania

Wzmocnij tożsamość: wykorzystaj cyfrowe przestrzenie, w których kobiety rozwijają swoje istnienie, zajmując własne miejsce i wzbogacając społeczność.

Braterstwo: Potrzebujemy wkładu perspektyw męskich i żeńskich, które pozwolą nam spojrzeć na rzeczywistość z szerszej i pełniejszej perspektywy, będąc odbiciem Kościoła, w którym możemy zobaczyć nowy sposób bycia razem.

Uczestnictwo: Przestrzeń, jaką zajmują kobiety w środowisku cyfrowym, promuje ich miejsce, ich roli w Kościele, ich myślenia i teologicznego rozeznania wokół ich tożsamości.

Idąc razem: proces synodalny stwarza okazję do autentycznej wymiany, w której dialog między mężczyznami i kobietami przyczynia się do odnowy eklezjalnej.

8. Charyzmaty, powołania i posługi

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty

Wielość charyzmatów: W środowisku cyfrowym obserwuje się wielość charyzmatów, powołań i posług. Kiedy te charyzmaty są cenione, szanowane i promowane, wzajemnie się uzupełniają, szukając jedności w różnorodności.

Kościół „całkowicie ministerialny”: W świecie cyfrowym sprzyja się spotkaniom ewangelizatorów różnych powołań, tym bardziej koniecznych ze względu na ich różnorodność i komplementarność, gdy różnorodność i wielkość świata cyfrowego, którym mają służyć, jest wielka. Konieczna jest także synergia między posługą święceń a świeckim.

Zaproszenie do rozeznania: Budujące świadectwo różnych powołań obecnych w świecie cyfrowym budzi pragnienie poszukiwania sensu życia i odkrywania własnego powołania poprzez rozpoczęcie procesu rozeznania.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Jedność w różnorodności: Kościół obecny w cyfrowym świecie napotyka również napięcia spowodowane polaryzacją, która uniemożliwia słuchanie i dialog. Synodalność zachęca nas do rozpoznania w drugim towarzysza drogi. Nauka chodzenia razem jest wezwaniem i zadaniem.

Przewycięzanie indywidualizmu: Jedną z przeszkód w ewangelizacji cyfrowej może być tendencja do indywidualizmu lub egocentryzmu, która oddziela ludzi od przynależności do jednego ciała. Dlatego konieczne jest promowanie sieci, które tworzą społeczności, w których czują się wspierane i stanowią część całości.

Nieufność wobec technologii cyfrowej: Istnieje pewien brak wiedzy i opór wobec mediów cyfrowych, aby docenić misję, która jest wykonywana w tych środowiskach, ponieważ świat cyfrowy jest uważany za narzędzie, którego należy używać, a nie za miejsce ewangelizacji. Napięcia są generowane z nowymi pokoleniami nawet w środowiskach zawodowych z powodu wykluczenia tych, którzy poświęcają się mediom cyfrowym.

Priorytety - powtarzające się tematy - wezwania do działania

Stawianie czoła nadużyciom: Różnorodność powołań i posług pozwala tym, którzy odrzucają postać kapłana z powodu nadużyć, znaleźć w Kościele, za pośrednictwem cyfrowych ewangelizatorów świeckich, posługę słuchania, tworzenia mostów i oświecających odpowiedzi. Ponadto nadużycia seksualne i nadużycia władzy w Kościele podsycały mowę nienawiści w środowisku cyfrowym i stanowią dla nas wyzwanie do odzyskania wiarygodności.

Synergia eklezjalna: Aby dać impuls Kościołowi „całkowicie ministerialnemu”, staramy się promować powołanie ewangelizatora cyfrowego. Kościół musi „rozszerzyć namiot”, aby przyjąć te nowe charyzmaty i powołania.

Towarzyszące rozeznanie: Aby rozeznac w mediach cyfrowych, konieczne jest rozwijanie słuchania i towarzyszenia tym, którzy szukają swojego powołania.

Piękno w różnorodności: Wykorzystanie bogactwa multimedialnego i potencjału sieci w celu odzwierciedlenia uniwersalnego charyzmatu Kościoła. Ukazywać piękno różnorodności charyzmatów, posług i powołań istniejących w Kościele za pośrednictwem mediów cyfrowych.

9. Struktury i instytucje

Nowe lub pouczające intuicje-doświadczenia-pozytywne aspekty:

Nowe kanały strukturalne: Platformy cyfrowe pozwalają ludziom różnych narodowości łączyć się i doświadczać Kościoła w innowacyjny sposób, eksponując realia lokalnych kościołów, co jest uważane za dar.

Cyfrowe postrzeganie Kościoła: Obecność Kościoła w środowisku cyfrowym pozwala nam wzrastać w przejrzystości i konfrontacji, promując bliskie i otwarte podejście do zadawania pytań, słuchania i dialogu.

Napięcia lub rozbieżności – problemy i pytania – aspekty negatywne:

Instytucja w cyfrowym świecie: W mediach, gdy mowa o Kościele, często jest to związane z problemami protokołów zapobiegania nadużyciom seksualnym, władzy i złego zarządzania zasobami ekonomicznymi.

Komunikacja instytucjonalna: istnieje napięcie między wartością treści a sformułowaniem dyskursu, który często przybiera charakter instytucjonalny, co sprawia, że jest postrzegany jako „nudny” i zmusza nas do dostosowania formy reklamy do świata w ciągłym zmianie.

Potrzeba komunikacji: Komunikacja, zarówno wewnętrzna, jak i zewnętrzna, zawsze będzie wyzwaniem, ale jej skuteczność może być bardzo potężna w procesie ewangelizacji. Dzięki odpowiedniej strategii komunikacji możliwe jest skuteczne przekazanie komunikatu oraz osiągnięcie większego zasięgu i oddziaływania w społeczności.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania:

Komunikacja cyfrowa: Uznaje się pozytywny wizerunek Synodu wśród tubylców cyfrowych wpływowi. Ważną formą wiarygodności jest komunikowanie się w sposób przejrzysty.

Bliskość w procesie: W niektórych przypadkach obserwuje się środowisko współpracy między społecznościami. Misjonarze są powołani do ewangelizacji, a także do uważnego słuchania swoich pasterzy. Istnieje potrzeba, aby duszpasterze towarzyszyli i formowali nowych misjonarzy przestrzeni cyfrowych.

Macierzyńskie przywództwo: Kościół w cyfrowym świecie ma obowiązek okazywać miłość, prawdomówność i miłosierdzie jako Matka i nauczycielka. Aby to osiągnąć, ważne jest utrzymanie aktywnej służby cyfrowej. Zaleca się również ustanowienie wytycznych i zasad dotyczących obecności Kościoła w Internecie. Jest to okazja do wzmocnienia postaci Kościoła Matki, który jest nam bliski, który służy i przyjmuje wszystkich tych, którzy są na peryferiach.

10. Formacja i duchowość

Intuicje - nowe lub pouczające doświadczenia - pozytywne aspekty:

Środowisko spotkań: Sieci społecznościowe generują środowisko spotkań, w którym bardzo odległa rzeczywistość może stać się dostępna, widzialna i braterska, otwierając horyzonty, ponieważ przedstawia nieprzewidziane podejścia. Wpływa na relacje z ludźmi oddalonymi od Kościoła.

Szkolenie ustawiczne i synodalne: Szybka ewolucja środowiska cyfrowego sprzyja mentalności szkolenia ustawicznego, które jest niezbędne, aby być na bieżąco. Co więcej, to środowisko oferuje niewyobrażalne wymiary, które umożliwiają interakcję, współpracę, dialog i wymianę różnorodnych doświadczeń.

Możliwości uczestnictwa: Środowiska cyfrowe stwarzają wiele możliwości angażowania się w dyskusje i bycia wysłuchanym, w tym zwracania uwagi na perspektywy Kościołów lokalnych i Kościoła powszechnego. Ułatwiają tryby synchroniczne i asynchroniczne.

Anonimowość i otwartość: Środowiska cyfrowe oferują możliwość zadawania pytań na drażliwe tematy bez obawy, że zostaną osądzone lub otrzymają negatywne reakcje, dzięki anonimowości, którą można zachować.

Napięcia czy rozbieżności - problemy i pytania - aspekty negatywne

Marginalizacja i arbitralność: W środowiskach cyfrowych przekazywany komunikat zależy w dużej mierze od podejścia nadawcy. Ogólnie rzecz biorąc, większą wagę przywiązuje się do informacji przedstawionych przez osoby o większym wpływie niż do obiektywnej prawdy. Może to prowadzić do marginalizacji grup, których punkt widzenia nie jest akceptowany.

Potrzeba formacji: Wielu ewangelizatorów zaczęło tworzyć treści intuicyjnie, ale istnieje wielka potrzeba formacji teologicznej zgodnie z Magisterium Kościoła i w odniesieniu do komunikacji cyfrowej. Wspomina się również o potrzebie dalszego szkolenia w zakresie zagadnień związanych z nauką społeczną Kościoła.

Priorytety - powtarzające się tematy - wezwania do działania

Inicjatywy dostępne: Zachęcanie do formacji, która sprzyja bliskiej relacji z Bogiem, która jest uważana za rzeczywistość ludzi, która zachęca do życia wiarą, pobudza do uczestnictwa w sakramentach i jest skutecznie rozpowszechniana.

Idąc razem: jako Kościół w środowiskach cyfrowych jesteśmy wezwani do generowania synergii między formacją a duchowością poprzez modlitwę i spotkania formacyjne.

11. Życie synodalne i liturgia

Nowe lub pouczające intuicje-doświadczenia-pozytywne aspekty:

Różnorodność liturgiczna: Środowiska cyfrowe zwracają uwagę na piękno i różnorodność Kościoła w liturgii. Wspólna podróż jest wzbogacana przez zróżnicowaną kulturę każdego miejsca w jego doświadczeniu liturgicznym, z możliwością zachowania jedności bez jednolitości w różnych obrządkach.

Inkulturacja: Znaczenie inkulturacji liturgii w wielkich kulturach, aby dotrzeć do wiernych, ukazując powszechność Kościoła i unikając ideologii.

Cyfrowe uczestnictwo: Pandemia uwypukliła możliwości środowiska cyfrowego w dziedzinie liturgii. To doświadczenie jest cenione w innych przypadkach potrzeby. W tym celu potrzebny jest normatyw i katecheza, która towarzyszy temu do odpowiedniego i pełnego doświadczenia.

Media cyfrowe jako narzędzie: Media cyfrowe nie zastępują kontaktu twarzą w twarz, zwłaszcza w sakramentach i w życiu wspólnoty kościelnej, ale są narzędziem sprzyjającym zbliżeniu, poczuciu przynależności, komunii i towarzyszeniu w przypadkach potrzeby, a w niektórych przypadkach jest to pierwszy krok w kierunku osobistego uczestnictwa.

Napięcia lub rozbieżności – problemy i pytania – aspekty negatywne:

Osobiście/wirtualnie: Na pytanie o brak osobistego uczestnictwa powtarzały się następujące odpowiedzi: nudne i długie homilie, harmonogramy nieadekwatne do dzisiejszego życia, ciemne i smutne Kościoły, słaby dźwięk i brak piękna.

Nadużycia liturgiczne: Liturgię można wykorzystać jako kwestię ideologiczną, która sprzyja podziałom. Z drugiej strony wprowadza klimat nieufności, także z powodu ekscesów. Celebracje w mediach cyfrowych powinny mieć regulację, która je zabezpiecza.

Rozproszenie uwagi: Brak formacji i katechezy specyficznej do uczestnictwa w liturgii w formie cyfrowej może prowadzić do praktyki robienia kilku rzeczy jednocześnie, bez poświęcania wyłącznego i niezbędnego czasu, którego wymaga liturgia.

Izolacja: jeśli medium cyfrowe nie jest używane ostrożnie, może prowadzić do niewspólnotowego doświadczenia wiary, w którym ludzie są „zadowoleni” z materiałów online i nie szukają sakramentów w swojej społeczności. Wirtualny nie przebija kontaktu twarzą w twarz, ale może go wywołać.

Priorytety – powtarzające się tematy – wezwania do działania:

Formacja: Potencjał misji cyfrowej przedstawia się jako dobra możliwość formacji liturgicznej prowadzącej do ponownego odkrycia jej wartości w życiu Kościoła. Kreatywność cyfrowa może sprzyjać rozbudzeniu zainteresowania i miłości Ludu Bożego, zwłaszcza młodszego, do zakochania się w liturgii i aktywnego w niej uczestnictwa.

Przynależność: Kościół, powołany za pośrednictwem mediów cyfrowych, w odległych i trudnych sytuacjach znajduje duchową i celebracyjną okazję, w której Duch objawia się, pobudzając poczucie przynależności.

Teologia i katecheza: Włączyć liturgię i kerygmat do teologii i katechezy, promować refleksję i uczestnictwo online, aby stworzyć podstawę dla myślenia Kościoła i przekazywania wiary.

Eucharystia: misja ewangelizatorów cyfrowych jest wspaniałą okazją do katechizacji na temat centralnego miejsca Eucharystii w życiu Kościoła. Promowanie muzyki, śpiewu i znaków liturgicznych podczas celebracji liturgicznych.

12. Wkład dalekich

wizja:

Słuchanie odległych

Synod Cyfrowy starał się wysłuchać tych, którzy czują się wyobcowani i niereprezentowani w Kościele. Wśród nich są różne grupy. Mieliśmy okazję przeprowadzić „rozeznające słuchanie” tych, którzy czują się zmarginalizowani, na peryferiach Kościoła.

Ci, którzy wierzą bez przynależności

Nie uważają się za część instytucji kościelnej, żyją wiarą indywidualistyczną i podchodzą do niej tylko w obliczu sytuacji życiowych lub w obliczu celebracji głównie społecznych. Niektórzy twierdzą: „Wierzę w Boga, ale nie w Kościół”. W pewnym momencie swojego życia spotkali ewangelizatora cyfrowego i stopniowo zaczęli go naśladować. Ci ewangelizatorzy świata cyfrowego, jak prawdziwi pasterze stada, tworzą prawdziwe wspólnoty, w których wzrasta braterstwo i komunია. Brak struktur i hierarchii w przestrzeni cyfrowej sprawia, że ci odlegli myślą i czują, że wciąż nie należą do Kościoła. Nie zawsze udaje im się przejść z technologii cyfrowej do kontaktu osobistego. W każdym razie, ponieważ technologia cyfrowa napędza i motywuje spotkania twarzą w twarz, a Duch Boży jest obecny w środowiskach cyfrowych, ci wierzący mogą zbliżyć się do komunii eucharystycznej.

Ci, którzy odeszli z powodu złości lub bólu

Z jakiegoś powodu dokonali prawdziwego i szczerego wyrzeczenia się wiary chrześcijańskiej. Katolicyzm i jego wartości nie są już częścią ich kulturowego wszechświata ani ich wyborów. Mają „uśpioną” wiarę. Chociaż nadal wierzą, że Bóg istnieje, zdecydowali się opuścić Kościół z powodu złości na członka Kościoła, z powodu anty-świadczeń jego członków lub z powodu bardzo wielkich cierpień, które doprowadziły ich do oddalenia się od Boga. Dzięki bliskości cyfrowego ewangelizatora ponownie spotykają Boga, którego nigdy nie wyparli się całkowicie. W ten sposób ci dalecy zaczynają stopniowo odkrywać inny Kościół, w którym nie czują się obcy. Po raz kolejny, dzięki łasce Bożej, zaczynają utorować sobie drogę powrotną do instytucji kościelnej i być obecni.

Ci, którzy zostali odrzuceni i dyskryminowani

Są to ci, którzy twierdzą, że chcą należeć, ale często nie są brani pod uwagę przez instytucje kościelne, ponieważ są rozwiedzeni w drugim związku, ze względu na swoją orientację seksualną, ze względu na swój stosunek do wartości życia ludzkiego... krótko mówiąc, ponieważ „czują, że nie pasują” do instytucji, która wymaga od nich sposobu życia, do którego nie chcą. Wywołuje się więc podwójny ruch: wykluczają się i są wykluczani. Wiele z nich udało się utrzymać w społecznościach zaludniających przestrzeń cyfrową. Niektórzy nie mają żadnej wiary, a inni żyją wiarą „à la carte”. Jedno jest pewne: nie są obojętni i jawnie lub pośrednio manifestują potrzebę bycia przyjętymi i zaakceptowanymi. Rzucają wyzwanie cyfrowemu ewangelizatorowi, aby stale nauczał prawdy z miłością, tak jak Jezus z Samarytanką przy studni Jakuba (J 4,5-28).

A-religijność, ateści i agnostycy oraz ci, którzy nigdy nie otrzymali Obwieszczenia, są

prawdopodobnie najbardziej odległymi spośród odległych. Ci pierwsi żyją spokojnie w religijnej obojętności. Być może nigdy nie otrzymali Ogłoszenia. Ateści i agnostycy zajmują bardziej refleksyjne stanowisko. Poruszają się między obojętnością a krytyką Kościoła. Cyfrowa sfera eklezjalna czasami spotyka się z ich krytyką i obojętnością, podobnie jak inne sfery eklezjalne. Kiedy indziej, dzięki działaniu Pana Jezusa i służbie cyfrowych misjonarzy, odkrywają tam drogę Pierwszego Obwieszczenia, która rozbudza ich wiarę.

b) SYNTEZA:

Synod cyfrowy miał na celu słuchanie w sposób „rozeznający”. Dotarła również do osób oddalonych i tych, które nie czują się reprezentowane w Kościele i została bardzo dobrze przyjęta. Uczestnictwo odbywało się w różnych formach, cyfrowej i bezpośredniej, synchronicznej i asynchronicznej. Uczestniczyli członkowie innych wyznań chrześcijańskich, a także członkowie społeczności LGBTIQ+, ruchu feministycznego, niewierzący, sztuka i kultura, ruchy obywatelskie, komunikatory cyfrowe oraz osoby niepełnosprawne. Osiągnięcie między sobą aktywnego słuchania z poszanowania różnic, będącego odbiciem i przykładem wspólnej budowy drogi synodalnej. W wyniku przeprowadzonych rozmów wyróżniają się następujące aspekty:

Dialog pełen szacunku: Synod cyfrowy promował dialog, słuchanie i szacunek, tworząc bezpieczne przestrzenie do dzielenia się różnymi opiniami. Uczestnicy docenili to jako ścieżkę rozwoju osobistego i wspólnotowego, na której czuli się bohaterami procesu synodalnego i wezwani do bycia agentami zmian.

Wychodzenie na spotkanie: Członkowie Kościoła, którzy zachęcają do otwartego dialogu w środowisku cyfrowym, są cenieni. Zwraca się jednak uwagę na brak zrozumienia i słuchania niektórych ewangelizatorów, co jest przeszkodą w ich podejściu do Kościoła ze względu na skłonność do osądzania tych, którzy nie podzielają tej samej wiary i myślenia. Potrzeba bycia przyjętym i zaakceptowanym została wyrażona, ponieważ czują się marginalizowani.

Słuchajcie wszystkich: Młodzi ludzie oddaleni od Kościoła mają wspólne poczucie, że Kościół nie poświęca wystarczającej uwagi i nie słucha w wystarczającym stopniu pewnych grup. Uważają, że nie jest to jeszcze przestrzeń przyjazna dla tych, którzy pochodzą z różnych dróg. Postrzegają słuchanie jedynie jako „chrześcijańską praktykę”, ale nie odpowiada ona rzeczywistości i wskazuje się, że często Kościół udaje ewangelizację bez dialogu i nie ma komunikacji horyzontalnej.

Prawdziwe powitanie: Istnieje rozbieżność w postrzeganiu postawy Kościoła: w sieciach społecznościowych wydaje się ona przyjazna, ale osobiście nie jest postrzegana w ten sam sposób. Zauważa się brak przygotowania do towarzyszenia osobom dyskryminowanym. Świadek młodego mężczyzny odczuwającego pociąg do osób tej samej płci ilustruje ten problem: „Kościół oficjalnie mówi mi, że jestem mile widziany tylko wtedy, gdy... Czy to jest prawdziwe powitanie?”.

Odnowiony język: Język używany przez Kościół jest uważany za instytucjonalny i jednokierunkowy, co utrudnia jego zrozumienie tym, którzy nie znają terminów kościelnych. Sugeruje się dostosowanie języka, aby był bardziej ludzki, pełen szacunku i uwzględniał codzienną rzeczywistość. Proponuje się aktualizację i profesjonalizację formatów cyfrowych. Świadek młodej osoby mówi: „Jeśli Kościół jest jak ojciec... Młodzi wolą rozmawiać z przyjaciółmi”.

Konflikty cyfrowe: Relacje między wierzącymi w sieciach społecznościowych są postrzegane jako konfliktowe przez tych, którzy nie praktykują religii. Uważają, że wiara jest często wykorzystywana do celów osobistych, odzwierciedlając fanatyzm lub urazę. Grupy wykorzystują tę różnicę, aby odrzucać inne przekonania i atakować innych. Taka postawa nie sprzyja budowaniu mostów dialogu.

Uczestnictwo kobiet: niektórzy zauważają znaczącą obecność chrześcijanek w świecie cyfrowym, podczas gdy inni wyrażają potrzebę prawdziwych zmian w celu większego włączenia kobiet na stanowiskach kierowniczych. W niektórych zborach odnotowano ograniczenie wolności kobiet.

Działalność społeczna: W kontekście wielkiego dynamizmu Kościół pozostaje w stagnacji i jest zbyt oddalony od życia i potrzeb współczesnego społeczeństwa. Brak spójności między słowami i czynami Kościoła jest kwestionowany przez niektórych, którzy chcą zobaczyć, jak to, co jest głoszone, wciela się w życie. Wzywają Kościół do promowania inicjatyw na rzecz najbiedniejszych i najbardziej potrzebujących, zachęcania do wolontariatu i działań z młodzieżą w środowisku cyfrowym.

WKŁAD ANALIZY ILOŚCIOWEJ

Podczas rozeznania zastosowano uzupełniające podejście jakościowe/ilościowe. Wymiar ilościowy syntetyzuje wiele słów i uzupełnia wyrażenia jakościowe, odnosząc się do złożonych rzeczywistości. Ta analiza pomogła nam zrozumieć sposób postrzegania przez uczestników tego, co osiągnięto już cyfrowo w odniesieniu do tematów Synodu. Biorąc pod uwagę, że oceny liczbowe pozostały na poziomie 4 lub powyżej 4/8, dochodzimy do wniosku, że ogólnie uczestnicy postrzegają, że w środowisku cyfrowym Kościół zasadniczo dobrze radzi sobie z kwestiami poruszonymi przez Synod. Uporządkowanie zagadnień od najniższego do najwyższego stopnia zaawansowania prowadzi nas do odkrycia niuansów, które uzupełniają refleksję uczestników i są syntetyzowane w treści niniejszego artykułu. Tabele patrz Dodatek (str. 22).

Świętowanie i duchowość w środowisku cyfrowym.

Zwrócono uwagę na potrzebę studiowania i pogłębiania zagadnień związanych z cyfrowymi celebracjami liturgicznymi. Wrażliwość eucharystyczna jest obecna i widoczna w środowiskach cyfrowych. Można zauważyć, że wokół adoracji eucharystycznej promowane są różne inicjatywy, zarówno bezpośrednie, jak i cyfrowe, aby dotrzeć do tych, którzy nie mogą uczestniczyć.

Słuchanie opuszczonych i wykluczonych. jedność chrześcijan:

To przesłuchanie uzyskało niską ocenę. Jednak w odpowiedziach jakościowych wielu misjonarzy zwróciło uwagę, że właśnie sieci są przestrzeniami, w których wykluczeni – przynajmniej ze względu na orientację seksualną, różnice w stosunku do Kościoła lub status par – czują się bardziej mile widziani. Być może ta niska odpowiedź ilościowa wskazuje bardziej na wykluczenie ubóstwa i przepaści cyfrowej, w których niewątpliwie pozostaje jeszcze wiele do zrobienia.

Jeśli chodzi o jedność chrześcijan, ta ocena zależy od krajów, w których przebywają misjonarze; im bardziej międzywyznaniowe jest społeczeństwo, zwłaszcza jeśli współistnieją niedawno utworzone Kościoły, tym bardziej ten temat wyłania się jako priorytet. W społeczeństwach, które są w większości katolickie i zsekularyzowane, ten aspekt nie wyróżnia się postrzeganiem znaczeniem.

Opcja dla młodzieży, osób niepełnosprawnych i obrona życia:

Był to najbardziej krytykowany temat kwestionariusza, ponieważ obejmował trzy bardzo różne aspekty w jednym elemencie, co może zmniejszać trafność średniej. Młodzi ludzie stanowią większość odbiorców w sieciach społecznościowych i to właśnie tam można ich znaleźć i usłyszeć. To samo dzieje się z osobami z pewnymi rodzajami niepełnosprawności (motorycznymi i umysłowymi, być może nie wzrokowymi): w sieci znajdują bardziej przyjazną przestrzeń do socjalizacji i dialogu niż w środowisku twarzą w twarz. Z drugiej strony obrona życia jest tematem samym w sobie, którego nie można ocenić na podstawie odpowiedzi liczbowych dodanych do pozostałych dwóch tematów. Niektórzy misjonarze są bardzo wrażliwi na ten temat, a wielu innych ledwo go dotyka.

Szacunek międzykulturowy i dialog między wspólnotami katolickimi:

W wymiarze ilościowym argumenty te postrzegane są w środowisku cyfrowym jako relatywnie wysokie. Musimy to zrozumieć w świetle odpowiedzi jakościowych: misjonarze wyrażają wagę, jaką przypisuje się trosce o to, by nie ranić wrażliwości w różnych typach pozycji i wspólnotach w Kościele. Jest to zatem osiągnięcie, które wciąż jest w toku. Z drugiej strony, w środowisku cyfrowym – jako miejscu nieco „proroczym” – dostrzega się redukcję klerykalizmu, większą współodpowiedzialność wśród wiernych niezależnie od ich roli oraz znacznie bardziej widoczną i jakościową obecność kobiet. Wiele komentarzy, oprócz oceny liczbowej, było zgodnych z tym wytycznymi. Środowisko cyfrowe jest postrzegane jako obszar misji, z większą swobodą i elastycznością wdrażania działań Kościoła, bez etykiet związanych z różnymi posługami.

WNIOSKI

Proponuj i projektuj

Po wysłuchaniu/zobaczeniu/kontemplacji pierwszej fazy Synodu, cyfrowi ewangelizatorzy zajęli się w tej drugiej fazie tematami syntetycznie rozwiniętymi w treści tej pracy. W tej konkluzji proponujemy następujące propozycje. W tym celu używamy trzech globalizujących linii, które wyrażają „główne idee” przeprowadzonego rozeznania.

Zbliżanie dystansu

Eklezjologia Franciszka, a zatem jego propozycja duszpasterska, zachęca nas do przejścia od duszpasterstwa autoreferencyjnego, osiadłego i statycznego do duszpasterstwa otwartego, wędrownego i ekstatycznego, urzeczywistniając w ten sposób ten stały proces misyjny, który chce iść do wszystkich i dotrzeć ostatnich, zapomnianych, o których Bóg nie zapomina. Mówiąc językiem Franciszka: chodzi o dotarcie do peryferii geograficznych i egzystencjalnych. „Kościół jest wezwany do wyjścia z siebie i pójścia na peryferie, nie tylko geograficzne, ale także egzystencjalne: tajemnica grzechu, bólu, niesprawiedliwości, ignorancji i obojętności na religię, prądów intelektualnych i wszelkiej nędzy”.

VIII .

W drugiej fazie Synodu usłyszeliśmy wołanie: musimy przybliżyć to, co odległe. Środowisko cyfrowe umożliwiło pokonanie odległości wynikających z różnych obszarów geograficznych i harmonogramów, aby dokonać rozeznania wspólnotowego i poszerzyć horyzonty Synodu.

Cyfrowość umożliwia zmniejszenie dystansu między wierzącymi a niewierzącymi oraz między kapłanami a wiernymi... Umożliwia relacje o większej równości, a także pomaga skracać dystanse pokoleniowe. Zdolność misyjna, którą można znaleźć w sieciach, pomaga dotrzeć tam, gdzie zwykle nie było to możliwe, sprzyjając w ten sposób bliskości Kościoła z ludźmi i z nową rzeczywistością, którą przeżywamy.

Jest to bliskość, która przyjmuje, obejmuje i obejmuje wielu, którzy cierpią i są daleko. Dzisiaj, gdy jednym z największych kryzysów Kościoła jest brak misjonarzy, którzy dzielą bliskiego Jezusa, wielu cyfrowych misjonarzy/ewangelizatorów jest twórczo zaangażowanych w niesienie Jezusa na peryferie, które często nieświadomie łakną i pragną Go i Jego Przesłania. Ta bliskość jest wyrazem kultury spotkania, do której zaprasza nas Franciszek.

Myśląc o „cyfrowym duszpasterstwie

W misji ewangelizacyjnej Kościoła zostały skonfigurowane różne posługi duszpasterskie (wychowawcze, katechetyczne, rodzinne, miejskie...). Dziś zauważamy istnienie przestrzeni cyfrowych jako „locus”, wykraczające poza zwykłe pojęcie „instrumentalności”. W ten sposób to „locus” jest spontanicznie zamieszkałe przez wierzących i niewierzących oraz ewangelizatorów/ misjonarzy cyfrowych, którzy wykonują swoją misję w tych przestrzeniach. Uniwersalność Kościoła znajduje odzwierciedlenie także w sieciach społecznościowych i innych przestrzeniach cyfrowych. To „duszpasterstwo cyfrowe” jest tym bardziej potrzebne, że rzeczywistość misji/ewangelizacji w sieciach jest często realizowana bez odpowiedniego towarzyszenia, formacji i przewodnictwa, co naraża ją na ryzyko błędów i wypaczeń.

Rozeznanie drugiej fazy Synodu zaprasza nas zatem do zastanowienia się nad duszpasterstwem cyfrowym. Oznacza to odkrycie i uznanie, że to faktycznie istnieje i działa. Duch wieje mocno także w sieciach i przestrzeniach cyfrowych. Podobnie jak odnowiona Pięćdziesiątnica, myśleć o duszpasterstwie cyfrowym, to doświadczać Kościoła, który poszerza swój namiot, a zatem przestaje mówić językiem monokulturowym, aby w dialogu wsłuchać się w wielorakie międzykulturowe wyrażanie różnorodności. Myślenie o duszpasterstwie cyfrowym jest owocem rozeznania.

Kościół jest wezwany do nawrócenia duszpasterskiego, aby doprowadzić do nowego wyrazu w duszpasterstwie cyfrowym i przyczynić się do większej organiczności i owocności ewangelizacji w nowej rzeczywistości kulturowej. Tak więc w komunii i uczestnictwie współodpowiedzialność między Kościołem hierarchicznym a światem cyfrowym

faworyzowani byliby ewangelizatorzy, którzy postrzegaliby siebie jako część całości i bliżej biskupów, kapłanów i innych duszpasterzy Kościoła.

Myślenie o duszpasterstwie cyfrowym wzywa nas także do towarzyszenia i formowania misjonarzy/ ewangelizatorów, którzy realizują swoją misję w środowiskach cyfrowych. Oni i ich wspólnoty proszą o towarzyszenie i formację, zwłaszcza ci młodszy, którzy pragną przeżywać swoją przyjaźń z Jezusem w szczerym nawróceniu serca. Formację głęboką i atrakcyjną w wierze, a jednocześnie uwzględniającą fakt, że dla młodych ludzi beautyx jest wartością. „Różne formy piękna, które są cenione w różnych środowiskach kulturowych, a także te niekonwencjonalne formy piękna, które mogą mieć niewielkie znaczenie dla ewangelizatorów, ale które stały się szczególnie atrakcyjne dla innych” (EG 167).

Budowanie sieci.

W wielu przypadkach ewangelizatorzy cyfrowi są sami ze swoją społecznością. Nie tylko z powodu braku relacji z innymi duszpasterstwami, ale także z powodu braku powiązań z innymi wspólnotami w przestrzeni cyfrowej. Szczególnie młodzi ludzie cenią sieci społecznościowe jako miejsce spotkań. Chcą czuć się tego częścią, wyrażają potrzebę odpowiedzi, chcą wiedzieć, że to, co mówią, jest słuchane. Trzeba im pomagać w przeżywaniu eklezjalnego doświadczenia komunikacji i komunii. Wyjdź poza swoją małą społeczność, aby poznać inne społeczności żyjące w tej samej przestrzeni.

Cyfrowe środowiska, które zbliżają to, co odległe, mają potencjał ułatwiania spotkań. Tworząc sieci, wspólnoty, którym towarzyszą ewangelizatorzy cyfrowi, mogą wyraźniej manifestować swoją kondycję jako wspólnoty kościelnej. Jest też Kościół, który ewangelizuje i umożliwia obfity przepływ Życia w łasce w tych przestrzeniach.

Droga do komunii, uczestnictwa i misji

Nawrócenie duszpasterskie: Wraz z cyfrowymi misjonarzami potwierdzamy, że próbowaliśmy zrealizować doświadczenie Kościoła synodalnego na drodze do nawrócenia. Wraz z nimi zdajemy sobie również sprawę, że przed nami jeszcze długa droga. Duch Boży przynagla nas i pomaga nam w nawróceniu osobistym i wspólnotowym, aby kontynuować drogę komunii, uczestnictwa i misji.

Egzystencjalne peryferia: Cyfrowy Synod dotarł do młodych i odległych. Właśnie młodzi mogą w dużym stopniu pomóc Kościołowi odkryć potencjał przestrzeni cyfrowej jako środowiska ewangelizacyjnego, zwłaszcza poprzez networking. Z tego powodu konieczna jest bardziej aktywna obecność Kościoła w przestrzeni cyfrowej, ściślej towarzysząca cyfrowym ewangelizatorom. To wielki apel do Kościoła, a zwłaszcza do Pasterzy.

Kultura synodalna: Na drodze nawrócenia, którą nadal podążamy, Kościół ma możliwość dalszego wzrastania w synodalności. Wspólnoty kościelne zamieszkujące przestrzeń cyfrową są także wezwane do budowania kultury synodalnej w swoich sferach. Jest to jeden Kościół, który z różnymi podejściami duszpasterskimi i różnymi językami chce dotrzeć do wszystkich z Łaską Bożą, darmo objawioną w Jezusie Chrystusie.

Boska obecność: Środowisko cyfrowe to przestrzeń, w której Duch może się również objawiać. Jest to środowisko, które może dotknąć życia i jak wszystko, co ludzkie, przyjmuje to, co boskie, również w przestrzeni cyfrowej kobiety i mężczyźni mogą dzisiaj spotkać Boga i poczuć się zaproszeni do wyruszenia na drogę ku komunii eucharystycznej. Cyfrowość popycha nas i towarzyszy nam w kierunku twarzą w twarz.

Nowa Pięćdziesiątnica: Maryja i Apostołowie zgromadzeni w Wieczerniku, w chwili nadejścia Ducha, otworzyli drzwi, aby ogłosić kerygmat, i wszyscy byli rozumiani w swoich językach. Cyfrowi misjonarze muszą mocą Ducha penetrować kultury w swoich językach, aby głosić kerygmat.

ZAŁĄCZNIK

Każdy temat miał ocenę ilościową, od 0 do 8, co pozwoliło nam poznać percepcję uczestników:

Przedmiot wg schematu DEC 3.1.1. Opcja dla	Wynik liczbowy z 8 4,3
młodzieży, niepełnosprawność i obrona życia 3.1.2. Słuchanie tych, którzy czują	
się opuszczeni i wykluczeni 3.2.1. Kościół wypełnia swoją misję w	4,1
cyfrowym świecie 3.2.2. Jedność chrześcijan w środowisku cyfrowym	4,7
3.2.3. Szacunek międzykulturowy 3.3.1. Zredukowany	4,2
klerikalizm 3.3.2. Zwiększanie	4,6
udziału kobiet 3.3.3. Stopień	4,6
współodpowiedzialności w środowisku cyfrowym	5,75
3.4.1. Współpraca i dialog między wspólnotami katolickimi 3.4.2. Formacja	5,8
i duchowość dla świata cyfrowego 3.5.1. Promowanie wartości Eucharystii 3.5.2.	4,7
Promocja duchowości liturgicznej	4
	5 4

a) Wszystkie oceny są na poziomie 4 lub wyższym 4/8, co wskazuje, że uczestnicy dostrzegają, że w środowisku cyfrowym Kościół zasadniczo dobrze radzi sobie z kwestiami poruszonymi przez Synod.

b) Uporządkowanie tematów od najniższego do najwyższego stopnia zgodności. Ciekawe niuanse:

Przedmiot wg schematu DEC 3.5.2. Promocja	Wynik liczbowy z 8 4 4 4,1 4,2 4,3
duchowości liturgicznej 3.4.2. Formacja i duchowość	
dla świata cyfrowego 3.1.2. Słuchanie tych, którzy czują się	
opuszczeni i wykluczeni 3.2.2. Jedność chrześcijan w środowisku cyfrowym	4,6
3.1.1. Opcja dla młodzieży, niepełnosprawności i obrona	4,6
życia 3.2.3. Szacunek międzykulturowy 3.3.1. Zredukowany klerikalizm 3.2.1.	4,7
Kościół wypełnia swoją misję w	4,7
cyfrowym świecie 3.4.1.	
Współpraca i dialog między wspólnotami katolickimi 3.5.1. Promocja	
wartości Eucharystii 3.3.2. Zwiększanie udziału kobiet 3.3.3. Stopień	
współodpowiedzialności w środowisku cyfrowym	5
	5,75
	5,8

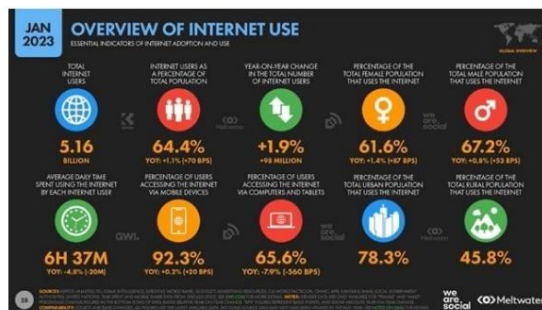
Dane internetowe:

Światowa populacja przekroczyła 8 miliardów 15 listopada 2022 roku i osiągnęła 8,01 miliarda na początku 2023 roku. Nieco ponad 57% światowej populacji żyje w środowisku miejskim. Z telefonów komórkowych

korzysta 5,44 miliarda ludzi, czyli 68% światowej populacji. Liczba unikalnych użytkowników mobilnych wzrosła o więcej niż 3% w zeszłym roku, z 168 milionami nowych użytkowników w ciągu ostatnich 12 miesięcy.

Istnieje 5,16 miliarda użytkowników Internetu, a 64,4% światowej populacji jest teraz online. Globalna liczba użytkowników Internetu wzrosła o 1,9% w ciągu ostatnich 12 miesięcy, ale niektóre opóźnienia w raportach wskazują, że rzeczywisty wzrost jest prawdopodobnie wyższy niż sugeruje to ta liczba.

Na całym świecie jest 4,76 miliarda użytkowników sieci społecznościowych, co stanowi prawie 60% światowej populacji. Wzrost zwolnił w ostatnich miesiącach, z 137 milionami nowych użytkowników, co stanowi roczną stopę wzrostu na poziomie 3%.

¹ Przesłanie Jego Świątobliwości Benedykta XVI na XIII JMCS, Nowe technologie, nowe relacje, 24.5.2009. II Sobór Watykański, Czerwona Integracja, 6. iii Por. Tomas Halik, <https://infodecom.net/spiritual-introduction-by-theologian-tomas-halik-in-prague-at-the-initiation-of-the-synodal-assembly-of-european-bishops/>. iv Por. Papież Franciszek, „Moje drzwi są zawsze otwarte. Antonio Spadaro”, Prolog, wyd. Planeta, 2014. v Por. 50. rocznica ustanowienia Synodu Biskupów, 2015, Rzym.

^{vi} Wyrażenie użyte przez papieża Franciszka w przesłaniu wideo wysłanym do grupy ewangelizatorów cyfrowych zgromadzonych w Meksyku 6.8.2022.

^{vii} „Inkultuacja”... wyraża jeden ze składników wielkiej tajemnicy Wcielenia”... (CT 53).

viii Kard. Bergoglio w przemówieniu do kardynałów 9.3.2013, na kilka dni przed wyborem na papieża przez konklawe. ix Głosić Chrystusa znaczy ukazywać, że wiarę w Niego i pójście za Nim jest nie tylko czymś prawdziwym i sprawdzalym... (por. EG 167).